

Ὁ ἑκτακτος ζήλος, ἡ ὀργανωτικὴ ἱκανότης, ὁ πλοῦτος τῶν τεχνικῶν γνώσεων, ἅτινα ἐπεδείξατο περὶ τῶν ναυτικῶν πραγμάτων, εἴλκυσαν αὐτόχρομα τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰδικῶν ἀνδρῶν. Ἔως τότε ἅπανα ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὴν κατασκευὴν ἰσχυρῶν πολεμικῶν σκαφῶν, ἀλλ' ὁ Καπρίβι ἐνίσχυσε καὶ συνεπλήρωσε τὸν γερμανικὸν στόλον δι' ἐξαρέτων τορπιλλοβόλων καὶ καταδρομικῶν, ἐβελτίωσε τὰ τῶν ἀσκήσεων τῶν πληρωμάτων, μετερρύθμισε ἀρδην τὰ τῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ στόλου, ὠργάνωσε σύστημα μεγάλων γυμνασιῶν.

Τὰς εἰς τὸ γερμανικὸν ναυτικὸν ἐκδουλεύσεις τοῦ Καπρίβι κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐχαρακτήρισεν ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, διὰ θερμῆς καὶ ἐνθουσιῶδους ἐπιστολῆς ἣν ἐπέστειλεν αὐτῷ μετὰ τὴν παραίτησίν του. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ δι' ἧς ἐκφράζει ἐγκαρδίους εὐχαριστίας πρὸς τὸν ἀναδιοργανωτὴν τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ καὶ ἀπονέμει αὐτῷ τὸν μέγαν σταυρὸν τοῦ Ἐρυθροῦ Ἀετοῦ ἐπάγεται ὁ Αὐτοκράτωρ. «Συνεπληρώσατε τὴν ἀναδιοργάνωσιν δι' ὁδηγίων καὶ κανονισμῶν ἅτινα θὰ παραμείνωσι διαρκῆς θησαυρὸς ἐν τῷ ναυτικῷ, ἀνεκτίμητοι δὲ εἶνε οἱ περὶ τὰ τορπιλλοβόλα, ὧν ἡ σημασία καταδεικνύεται ὁσημέραι μεγαλειότερα, ἀκατάβλητοι ἀγῶνές σας. Τὸ ὄνομά σας θέλει κατέχη διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τιμητικὴν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ναυτικοῦ.»

Μετὰ τῆς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργείας τοῦ Καπρίβι συνδέεται καὶ φαιδρά τις ἀνάμνησις. Ἐπειδὴ ὁ Καπρίβι εἶνε ἄγαμος εἶχε διαδοθῇ παρὰ τοῖς ναυτικοῖς ὁ θρύλος ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐχθρὸς ὦν τοῦ Ὑμεναίου καὶ δυσμενῶς βλέπων τοὺς εἰς τὸν θεὸν τοῦτον σπένδοντας, ἀπέσπα βιαίως τοὺς νεονύμφους ἀξιωματικούς ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τῶν ὀλοφυρομένων τρυφερῶν γυναικῶν των καὶ ἀπέστελλεν αὐτοὺς εἰς ὑπερωκεάνειον πλοῦν.

Ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Καπρίβι εἶνε ἀναντιρρήτως ὑπέροχος, εἰς ἀπόδειξιν δ' ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ μόνον ὅτι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ συχνὰ ἐγένετο μνεῖα ὡς διαδόχου τοῦ Μόλτκε ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου· ἀλλ' ὡς πολιτικὸς ὁποῖός τις ἔστα; Ἐξωτερικῶς ὁ Καπρίβι ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τοῦ Βίσμαρκ·*) κέκτηται τὸ αὐτὸ παράστημα, τὴν αὐτὴν ὑψαύχυνα στάσιν, ἡ δὲ καταστροφύγγυλος, ἀποψηλωθεῖσά πως κεφαλὴ μετὰ τῶν λευκῶν μυστάκων ἐνθυμίζει ζωηρῶς τὴν τοῦ πρῶην καγκελλαρίου. Ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀφρὺς λάμπει ζεῦγος ζωηροτάτων, νεανικῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ Καπρίβι ἀπέδειξε δι' ἔργων ὅτι εἶνε ἀνὴρ μεγάλης ἀξίας, ἀλλ' οἱ ῥωμαλέοι αὐτοῦ ὤμοι θὰ δυνηθῶσιν ἀράγε νὰ ὑποβαστάσωσι τὸ δυσβάστακτον καὶ βαρὺ φορτίον ὅπερ ἐκκληροδότησεν αὐτῷ ὁ Βίσμαρκ; Ἡ μήπως εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἀρχιγγραμματοεὶα τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὅπως τὴν εἶχε πλάσῃ ὁ Βίσμαρκ προσήρμοξε μόνον εἰς αὐτοῦ τὴν γιγάντιον μεγαλοφυΐαν, ὡς ἡ σπάθη τοῦ Σκενδέρμπεη μόνον δι' ἐκείνου τὰς χεῖρας ἦτο κατάλληλος; Ἀναντίρρητον εἶνε ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἀποβλέπει πλέον εἰς τὸ Βερολῖνον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπὶ τὴν εἰρηνοποιὸν δύναμιν πεποιθήσεως, ἡ δὲ θερμουργὸς δραστηριότης τοῦ νεαροῦ αὐτοκράτορος ἐπαυξάνει τὰς ἀνησυχίας. Βέβαιον ὅμως θεωρεῖται ἀφ' ἐτέρου ὅτι ὁ Καπρίβι θέλει συγκεντρώσῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ μεγάλου προκατόχου του. Ἀπριζ ἐχόμενος τῆς εἰρήνης θέλει διαφυλάξῃ ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῆς εἰρηνικῆς τριπλῆς συμμαχίας τὸ ἐπὶ τοῦ οἰκοσῆμου τοῦ Βίσμαρκ ἔμβλημα: In trinitate robur. Ἐν τῇ τριάδι ἡ ἰσχὺς.

Κ...

*) Ἡ εἰκὼν τοῦ Βίσμαρκ μετὰ σχετικοῦ ἀρθρου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Γ'. τόμῳ τῆς Κλειῶς σελ. 309.

Ο ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ.

Υπὸ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια.)

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕ δὲ ἐκεῖθεν ἐν ἔαρι τοῦ 625. Οἱ Πέρσαι, μὴ νοήσαντες ἐγκαίρως τὴν ἀνάξουσιν αὐτοῦ, οὐδὲν ἐπρόφθασαν ν' ἀντιτάξωσι κάλυμα εἰς τὴν πορείαν του, καίτοι αὕτη διεξήγετο βραδέως, διότι ὁ βασιλεὺς συνεπῆγετο πολλὴν λείαν καὶ οὐκ ὀλίγους αἰχμαλώτους. Εἰς Ἀρίδαν μάλιστα (τὸ σημερινὸν Διαρβεκίρ) ἐδέησε νὰ ἐπιτραπῇ τῷ στρατῷ ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τινι χρόνον. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ βασιλεὺς μαθὼν ὅτι οἱ πολέμιοι πλησιάζουσιν, ἐπέρασε τὸν Εὐφράτην, ἦλθεν εἰς Σαμόσατὰ τῆς Συρίας, ὑπερέβη τὸ Ἀμανὸν ὄρος καὶ καταβάς εἰς τὰ ὀμαλότερα τῆς Κιλικίας, ἐπέρασε τὸν ποταμὸν Σάρον, ἐπὶ τῆς περὶ τὰ Ἀδανα γεφύρας αὐτοῦ, κατέλαβεν ἀσφαλῶς τὴν ὠχυρωμένην ταύτην γέφυραν καὶ ἐστρατοπέδευσε εἰς τὸ περὶ τὰ Ἀδανα πεδίον, εἰς τὰς νομάς τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἀναψυχὴν τινὰ τὸ σφόδρα καταπεποννημένον ἱππικὸν αὐτοῦ.

Ἐκεῖ τελευταῖον κατέφθασε τὸν Ἡράκλειον ὁ περσικὸς στρατός, σκηνώσας πρὸς ἀνατολὰς τῆς γεφύρας. Ἀλλ' ἐπιχειρήσας τὴν ἐκπόρθησιν αὐτῆς, ἔπαθεν ἦτταν

δεινὴν. Ὁ βασιλεὺς ἐφόνευσεν ἰδίᾳ χειρὶ καὶ ἔρριπεν εἰς τὸν Σάρον γιγαντώδη τινὰ Πέρσην, πλείστην προζηνήσας εἰς τοὺς πολεμίους κατάπληξιν, μηδ' αὐτοῦ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν ἐξαιρουμένου. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς ἡξέυρομεν, οὐκ ὀλίγοι ὑπῆρχον Ἑλληνες αἰρετικοὶ οἱ κατέχοντες παρὰ τοῖς Πέρσαις ἀνώτατά τινα στρατιωτικὰ ἀξιώματα. Εἰς δὲ τούτων διετέλει ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ. Ἐν ἀκμῇ λοιπὸν τῆς μάχης ὁ στρατηγὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπασπιστήν του καὶ δευκνῶν τὸν Ἡράκλειον, εὐχερῶς παρὰ πάντων ἀναγνωρίζομενον ἐκ τῶν ἐρυθρῶν αὐτοῦ πεδίων, «ὄρας τὸν Καίσαρα, ὦ Κοσμά, ἀνέκραξεν, ὡς θρασὺς πρὸς τὴν μάχην ἴσταται, καὶ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος μόνος ἀγωνίζεται, καὶ ὡς ἄκμων τὰς βολὰς ἀποπτύει;» Οὕτω ἀποκρουσθέντες οἱ Πέρσαι, διεσπάρησαν τῇδε κάκεισε, καὶ περάσαντες τὸν Εὐφράτην ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἐξακολουθήσας τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Σεβάστειαν καὶ διεχείμασεν ἐκεῖ περὶ τὸν Ἄλυν ποταμὸν, 625—626, πλησιάσας αὖτις εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Εὐζείνου πόντου,

ἦν πρὸ τριετίας εἶχε παραπλεύσει ἵνα ἐπιχειρήσῃ τὴν μακρὰν καὶ ἑνδοξὸν ταύτην κυκλικὴν πορείαν.

Ἄλλ' ἡ ἐκστρατεία αὕτη, εἰ καὶ ἐπροξένησε πολλὰς εἰς τὴν Περσίαν συμφορὰς δὲν ἠνάγκασεν ἔτι τὸν Χοσρόην νὰ εἰρηνεύσῃ. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, καὶ τοι δὲν εἶχε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ, δὲν ἐστερεῖτο ὅμως καρτερίας καὶ εὐμηχάνου πνεύματος. Ὅθεν συνωμολόγησεν ἤδη συμμαχίαν ἐπὶ διανομῇ τοῦ χριστιανικοῦ κράτους μετὰ τοῦ Χαγάνου τῶν Ἀβάρων. Ὁ Χαγάνος ἀνέλαβε νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, λαμβάνων ἐπὶ τούτῳ περσικὴν ἐπικουρίαν, ἣν ἔμελλον νὰ μεταβιβάσῃ περὶ τὴν βασιλεύουσαν τὰ μονόξυλα τῶν ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ ὑπηρετούντων Σλαύων, ὁ δὲ Χοσρόης συνεκρότησε τρεῖς στρατιάς ὅπως ἀπασχολήσῃ μὲν τὸν Ἡράκλειον ἐν Ἀσίᾳ, διαπέμψῃ δὲ εἰς τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀβάρων τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐπικουρίαν. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου 626 30,000 ἄνδρες ἀποτελοῦντες τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ Χαγάνου, ἐπλησίασαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τινὲς τῶν στρατιωτῶν τῆς βασιλευούσης ἐξεληθόντες μετὰ τῶν παλληκαρίων αὐτῶν, ὥς λέγει τὸ Πασχάλιον Χρονικόν, ἐπεχείρησαν νὰ ἀναχατίσωσι τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ καίτοι γενναίως ἡγωνίσθησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἀνηγέλλετο ἡ ἄφιξις τῆς κυρίας δυνάμεως τῶν Περσῶν, συμποσομένης εἰς 80,000 ἀνδρῶν. Ἐμνημονεύσαμεν δὲ τῆς μικρᾶς ταύτης ἐξόδου διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι κατὰ πρῶτον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀναφέρεται ἡ λέξις παλληκαρίον, ἡ εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους τοσοῦτον περιδόξος παρ' ἡμῖν γενομένη ὥς δηλοῦσα τὸν γενναῖον μαχητήν. Ἀλλὰ τότε ἐσήμαινε, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τοῦ παρατεθέντος κειμένου, τοὺς νεωτέρους ἀκολουθοῦντας τῶν κυρίως λεγομένων στρατιωτῶν.

Ὁ Χαγάνος δὲν ἐπλησίασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰμὴ τῇ 29 ἰουλίου, ἀφοῦ δὲ ματαίως προέτεινεν εἰς τοὺς κατοίκους νὰ παραδοθῶσι, περιέζωσε τὰ τεῖχη, συνεννοήθη διὰ σημείων μετὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ μὴνός μαῖου στρατοπεδεύοντος περὶ Χαλκηδὸνα Πέρσου στρατηγοῦ καὶ τῇ 31 ἰουλίου ἐπεχείρησε τὴν πρώτην ἔφοδον. Οἱ πολιορκούμενοι ἀπέκρουσαν αὐτήν, κατέστρεψαν δώδεκα πύργους τοῦ Χαγάνου καὶ διεκώλυσαν πᾶσαν αὐτοῦ μετὰ τῶν Περσῶν συγκοινωνίαν, συλλαβόντες ἢ τρέψαντες τὰ μονόξυλα τὰ ὅποια ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσι πρὸς τοῦτο οἱ Σλαῦοι. Τῇ 2 αὐγούστου ὁ Βάνος καὶ ὁ Σέργιος ἐπεμψαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Χαγάνου τὸν πατρικίον Γεώργιον καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ἐν τέλει, λόγῳ μὲν διαπραγματεύσεών τινων, πράγματι δὲ ὅπως πληροφορηθῶσιν ἐξ αὐτοψίας πῶς ἔχουσι τὰ κατὰ τοὺς πολεμίους. Ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἀβάρων ἐδέχθη τοὺς προσελθόντας μετὰ πολλῆς ὑπεροψίας, καὶ ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ ἴστανται ὀρθοί, ἐνῷ εἶχε παρακαθημένους τοὺς πρέσβεις τῶν Περσῶν. Οἱ πρέσβεις οὗτοι, εἶπεν ὁ Χαγάνος, ἦλθον νὰ μὲ ἀναγγείλωσιν ὅτι ἔχουσιν ἐτοίμους νὰ μὲ στείλῃσι τρισχιλίους μαχητάς. Παραδῶσατε λοιπὸν εἰς ἐμὲ τὴν πόλιν καὶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν. Ὁ βασιλεὺς ὑμῶν, ὥς βεβαιούσιν οἱ Πέρσαι, ἢ φυγὰς εἶναι ἢ αἰχμάλωτος. Εἰς ταῦτα ὁ πατρικίος Γεώργιος ἀπήντησεν ὅτι οἱ Πέρσαι οὗτοι δὲν λέγουσι τὴν ἀλήθειαν, προσθεὶς μετὰ τινος εἰρωνείας

ὅτι ἐνῷ περὶ τὸν Χαγάνον ὑπάρχουσι τοσαῦτα πλήθη, τίνα ἀνάγκην ἔχει οὗτος τῶν τρισχιλίων ἐκείνων Περσῶν. Καὶ ἐπὶ τέλους συμπεραίνων τὸν λόγον, εἶπεν· ἐγὼ καὶ οἱ περὶ ἐμὲ ἦλθομεν νὰ σπουδαιολογήσωμεν· ἐπεὶ δὲ οἱ λόγοι σου οὐδὲν ἔχουσι τὸ σπουδαῖον, ἀπόλυσον ἡμᾶς.

Ἐπανεληφθῆσαν λοιπὸν αἱ ἐχθροπραξίαι. Ἄλλ' εἰς μάτην οἱ Ἀβαρες μετεχειρίσθησαν ἀπάσας τὰς ἐν κρίσει τῷ καιρῷ ἐκείνῳ πολιορκητικὰς μηχανάς. Εἰς μάτην ὡσαύτως ἐπεχείρησαν καὶ αὐτοὶ νὰ κοινωνήσωσι πρὸς τοὺς ἐπέκεινα τοῦ Βοσπόρου Πέρσας· τὰ ἐπὶ τούτῳ σταλέντα νέα σλαβικά πλοίαρια κατεστράφησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου. Ὁ Χαγάνος ἦτο ἔξω φρενῶν διὰ τὴν ἐπανελημμένην ταύτην ἀποτυχίαν. Ὅθεν τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 αὐγούστου ἔκαυσεν ἡ ἄλλως κατέστρεψε τὰς μηχανὰς αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐξήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ Βάνου· ἀλλ' ὁ μάγιστρος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἐξουσίαν νὰ εἴπῃ τι πρὸς αὐτόν· ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Θεόδωρος ἐπέρχεται μετὰ στρατοῦ καὶ ἀντιπεράσας θέλει παρακολουθήσῃ τὸν Χαγάνον μέχρι οὗ οὗτος φθάσῃ εἰς τὴν ἰδίαν χώραν· ἐκεῖ δὲ δύνανται νὰ λαλήσωσι πρὸς ἀλλήλους. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐπέσπευσεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀναχώρησιν τῶν πολεμιῶν.

Τότε ὁ Ἡράκλειος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ πατριάρχου Σεργίου, αὐταποκρινόμενος εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, οἵτινες δὲν ἡγωνίσθησαν τοσοῦτον καρτερικῶς εἰ μὴ πεποιδότες εἰς τὴν προστασίαν τῆς πολιορκουμένης Θεοτόκου, ἐνέκρινεν, εἰς δῆλωσιν τῆς αἰδίου πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης, τὴν καθιέρωσιν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἥτις μέχρι τῆς σήμερον τελεῖται παρ' ἡμῶν τὴν παρασκευὴν τῆς Ἑβδόμαδος τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν προσετέθη βραδύτερον ἡ μνήμη τῶν δύο ὑπὸ τῶν Ἀράβων πολιορκιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καθ' ἃς οὗτοι ὀλοσχερῶς κατετροπώθησαν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πάγωνάτου καὶ ἐπὶ Λέοντος Γ'. Τίς Ἑλλήν ἀγνοεῖ τὸν Ὑμνον τοῦτον;

Τῇ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια!
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
Ἀναγράφω Σοι, ἡ πόλις Σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὥς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζω Σοι, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Τίς Ἑλλήν δὲν ἀκούει κατ' ἔτος μετὰ κατανύξεως τοὺς χαιρετισμοὺς ἐκείνους ἐν οἷς ἡ ζωηροτέρα φαντασία καὶ ἡ εὐλαβεστέρα ἀγάπη ἐξεδήλωσαν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὴν σώτειραν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἐθνότητος;

Χαῖρε, τῆς ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος·
Χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος·
Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
Χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσιν.

Ὅπόσας ἔκτοτε δὲν ἰδρύσαμεν τελετὰς καὶ δοξολογίας, αἵτινες ἤνθησαν καὶ ἀπῆνθησαν ὥς ὁ χρόνος τοῦ ἀγροῦ, ὁ σήμερον ὦν καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενος, ἐνῷ ἀφ' ἧς ὁ Ἡράκλειος ἵδρυσε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου παρῆλθον ἔτη 1200. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ πολυειδῶς ἐτροπολογήθη ἡ τύχη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ὅμως μέχρι τῆς σήμερον εἰς

πάσαν ἑλληνικὴν χώραν, εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Θεσσαλονίκην καὶ εἰς Σμύρνην, εἰς Κρήτην καὶ εἰς Χίον, ὅπως περιορισθῶμεν εἰς τὰς κυριωτέρας ταύτας ἐστίας τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡ Ἀκολουθία ἐκείνη τοῦ Ἀκαδίστου Ὑμνου δὲν παύει ἀναπέμπουσα

πρὸς τὸν Ὑψιστον τοὺς αἰνους αὐτῆς ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος, δὲν παύει ἐνοῦσα πνευματικῶς ὅσα διέσπασεν ἡ βία, δὲν παύει ὑποθάλλουσα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὴν ἐλπίδα αἰσιωτέρου μέλλοντος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΚΑΚΟΎΡΓΗΜΑ ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΗ «NOTRE DAME».

ΥΠΟ ΕΔΟΤΑΡΔΟΥ ΡΟΥΔ.

Κ τῶν τριῶν ἱεροδικαστῶν, οἵτινες ἐγνωμοδότησαν ἐν τῇ μυστηριώδει καὶ πολυδουλλήτῳ τάτῃ ὑποθέσει, εἰς μόνος ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἀκαταλόγιστου τοῦ κατηγορουμένου· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν τοῦ περὶ νοσηρῶν ὠθήσεων ἀνέπτυξεν ὁ ἱατρός οὗτος ἐν μέσῳ γενικοῦ σκεπτικισμοῦ. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψε τοσαῦτα ἐπιβαρυντικὰ γεγονότα κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, — νεαροῦ τινος δικηγόρου ἐκ τῆς πόλεως Λ..., ὀνομαζομένου Lucienpré, — ὥστε ἡ προμελέτη ἐφαίνετο βεβαία καὶ ἀναμφισβήτητος. Μετὰ τὴν εἰσθεσίαν καὶ πειστικὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἤρξατο ἡ ὑπεράσπισις, ἀμήχανος, συγκεχυμένη, πτωχὴ ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ λόγου ὁ συνήγορος ἀνέγνω εἰς ἐπῆκοον ὑπομνηματὶ σύνταχθέν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις διηγείτο ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον, τὴν τελευταίαν πράξιν τοῦ δράματος, καὶ τὸ ὅποιον ὑπόμνημα ἠκούσθη μετὰ τῆς συντονωτάτης προσοχῆς ὑπὸ τοῦ ἀκροατορίου. Ἰδοὺ τὸ

Υπόμνημα τοῦ κατηγορουμένου

... «Ὅτε ἀπεφασίσθη ὁ γάμος μου, ἡσθάνομην πρὸς τὴν μνηστὴν μου ἡρερόν τινα καὶ ἀτάραχον συμπαίδειαν· μοὶ παρέμενον εἰσέτι ἀναμνήσεις ἐρωτὸς τινος μὴ ἐντελῶς ἀποσβεσθέντος, καὶ ἐδεχόμην τὸ συνρικέσιον ὅπερ μοὶ πρόσφερετο εὐχαρίστως μὲν, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, διὰ λόγους ἀλλοτρίους τοῦ αἰσθήματος. Εἶνε ἐπίσης ἀληθές ὅτι πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου μου — οὐχὶ δεκαπέντε ὡς ἐλέχθη ὑπὸ τινων — μετέβην εἰς Παρισίους, προφασισζόμενός μὲν ὅτι εἶχον ἐκεῖ ὑποθέσεις, πράγματι ὁμῶς διὰ νὰ λύσω τὸν δεσμόν τουτον, ὅστις μὲ ἐδέσμευε τόσο δυνάτῃ· ἀναγνωρίζω λοιπὸν ὡς ἀκριβεῖς τὰς λεπτομερείας, ἃς συνέλεξε περὶ τοῦ ταξιδίου μου τούτου ἡ ἀνάκρισις.

Ἐπέστρεψα εἰς Λ..., ὅλως εἰσέτι κατελιγμένος ἐκ τῶν τελευταίων μου συναισθημάτων· αἱ ρίζαι τοῦ πάθους τούτου μοὶ ἐφαίνοντο βαδύτεραι παρὰ ποτὲ· ἡσθάνομην ἀμφιβολίας περὶ τῆς τιμότητος τῆς ὑποχρέωσέως ἣν ἐμελλον ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀναλάβω· ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εὐρισκόμεν ἢ ἀπορία περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ὀφείλον νὰ τῆρῃσω· ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνακαλέσω τὸν λόγον μου παρὰ τοῦ Μ. Λεμενιέ.

Ἀλλὰ, κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χρόνον τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ δισταγμῶν μου, συνέβη τι παράδοξον ἐν ἐμοί· ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου εἰκὼν τῆς μνηστῆς μου, τῆς πάντοτε ἡσυχῆς καὶ τοσοῦτον γλυκειᾶς, ἡ μαγεία τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τῶν ὁποίων τὴν ἀγνὴν διαύγειαν οὐδεμία ποτὲ κακὴ σκέψις ἐτάρασσε, ἡ ἡπία καὶ πραιυντικὴ ἐπι-

δρασις, ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὅλη της ἡ μορφή καὶ ὁ χαρακτήρ της ἐν γένει, πάντα ταῦτα ἀπεδίωκον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς ταρακτικὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ ἄλλη — ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπησα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου κατὰ τὰ καλῆτερα ἔτη τοῦ βίου μου — ἦτο μία ἀποπλάνησις τῆς νεότητός μου· καὶ ὅτι αὕτη, τοῦναντίον, ἡ νεανὺς αὕτη, τὴν ὁποίαν μόλις ἐγνώριζον καὶ ἦτις μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης ἔθετε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν ἰδικήν μου, ἦτο ἡ ἐπανευρεθεῖσα υἱεία, τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀληθὲς αἶσθημα, ἐν ᾧ ἀπορροφῶνται καὶ ἐπὶ τέλους καταπραϋνόνται αἱ ταραχαὶ τῶν βασανισθειῶν καρδιῶν. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἠῤῥαεν ἡ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις μου. Μετ' οὐ πολὺ ἡσθάνομην ὅτι ὁσάκις ἡ μνηστὴ μου εὐρίσκετο πλησίον μου, ἡ ἡρεμία καὶ γαλήνη τῆς ψυχῆς της μετεδίδετο εἰς τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν ὡς εὐεργετικὸν φάρμακον, καὶ ὅτι μὲ ἐβαυκάλα ὡς γλυκύτατον ἄσμα. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι πρότερον ἐπασχον πυρετὸν καὶ αὕτη μὲ ἰάτρειε θωπεύουσα με διὰ τῶν ἐλαφρῶν δακτύλων της. Ἐθεώρησα τὸ παρελθὸν ὡς νεκρὸν — καὶ ἐσιώπησα.

Ὁ πενθερός μου ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ κάμωμεν τὸ ταξεῖδιον τῶν γάμων εἰς Παρισίους· ἡ θυγάτηρ του, ἀνατραφεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ὡς φυτόν ἐν θερμότητι, δὲν εἶχεν ἰδεῖ τίποτε κατ' ὅλην της τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο ὁ πενθερός μου ἐπεθύμει νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἀδύαν της περιέργειαν, πρὶν ἢ ἡ νεανὺς εἰσέλθῃ εἰς τὸν μονότονον οἰκογενειακὸν βίον, τὸν ἐν ταῖς ἐπαρχείαις. Ἡ μνηστὴ μου καὶ ἐγὼ ἐπεθυμοῦμεν μᾶλλον νὰ ἀποσυρθῶμεν εἰς ἀγνωστὸν τινα σταθμὸν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ὅπου δὲ ἡδυνάμεθα νὰ περᾶσωμεν τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας μόνοι, οἱ δύο μας, λησμονοῦντες τὰ πάντα.

Μόλις ἀπὸ τινων ἡμερῶν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ μεγαλουπόλει, καὶ ἤρχισαμεν ἤδη νὰ αἰσθανώμεθα ζωηρότερον τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς ἀπομονώσεως· ἐρείναμεν λοιπὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κεκλεισμένοι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, χωρὶς νὰ βλέπωμεν τίποτε, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῶν ἔξω θορύβων. Ἐγὼ ὁμῶς ἐξῆλθον μόνος, δύο φορές· τὴν πρώτην φοράν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα στενὸν μου φίλον, εἰς τὸν ὅποιον ὁμῶς ἀφῆκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, διότι δὲν τὸν εὔρον ἐν τῇ οἰκίᾳ του· τὴν δὲ δευτέραν φοράν, διότι μὲ κατέλαβεν αἰφνηδινῶς ἡ ἀσυγχώρητος ἐπιθυμία νὰ ἐπανιδῶ, οὐχὶ τὴν παλαιάν μου ἐρωμένην, ἀλλὰ τὰ μέρη, ὅπου τὴν συνήντων πρότερον, καὶ τινὰ ἐκ τῶν φαύλων ἐκείνων ἐντευκτηρίων ἐν Παρισίοις, εἰς τὰ ὅποια πρότερον ἐσύχναζα δυστυχῶς πάρα πολὺ, ἢ ὥστε νὰ τὰ λησμονήσω διὰ παντός. Δὲν δὲ